

عنوان مقاله:

تاثیر دو ماه آموزش راه رفتن همراه با حمایت وزن روی تردمیل بر تعادل و کیفیت زندگی بیماران ضایعه نخاعی ناکامل

محل انتشار:

فصلنامه آرشیو توانبخشی، دوره 18، شماره 4 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

Hamid Zamani - Department of Physiotherapy, Faculty of Rehabilitation Sciences, Iran University of Medical Sciences, Tehran, Iran

Mahdi Dadgoo - Department of Physiotherapy, Faculty of Rehabilitation Sciences, Iran University of Medical Sciences, Tehran, Iran

Ismail Ebrahimi Takamjani - Department of Physiotherapy, Faculty of Rehabilitation Sciences, Iran University of Medical Sciences, Tehran, Iran

Elie Hajouj - Department of Physiotherapy, Faculty of Rehabilitation Sciences, Iran University of Medical Sciences, Tehran, Iran

Ali Ashraf Jamshidi Khorneh - Department of Physiotherapy, Faculty of Rehabilitation Sciences, Iran University of Medical Sciences, Tehran, Iran

خلاصه مقاله:

هدف ضایعه نخاعی یکی از مشکلات همه جوامع است که بر جنبه های فردی و اجتماعی زندگی فرد تاثیر می گذارد. شایع ترین مشکلاتی که بیماران ضایعه نخاعی با آن مواجه هستند، فلج و آتروفی عضلانی، درد و اسپاستیسیته است. همچنین، ممکن است توانایی راه رفتن در بسیاری از این بیماران با اختلال مواجه شود یا از بین برود. بیشتر رویکردهای متداولی که برای توانبخشی بیماران ضایعه نخاعی وجود دارد، بر بخش های عصبی عضلانی سالم تاکید می کند تا از طریق ارتقای این بخش ها، نقص های موجود جبران شود. بر اساس مطالعات اخیر، سیستم عصبی عضلانی قابلیت پلاستیسیته دارد و برای بهبود شرایط بیماران ضایعه نخاعی بهتر است علاوه بر بخش های سالم، به بخش های آسیب دیده نیز توجه شود و ظرفیت بهبود این بخش ها نیز مدنظر قرار گیرد. یکی از رویکردهای درمانی که طی آن، تلاش می شود بخش های عصبی عضلانی آسیب دیده به کار گرفته شود و وضعیت این بخش ها بهبود یابد، آموزش راه رفتن است که به روش های مختلفی صورت می پذیرد. در این مطالعه، تاثیر آموزش راه رفتن روی تردمیل با حمایت وزن، بر تعادل و کیفیت زندگی بیماران ضایعه نخاعی ناکامل بررسی می شود. روش بررسی این تحقیق، مطالعه ای شبه تجربی است که در آن ۱۵ بیمار ۲۶ تا ۴۸ ساله دچار ضایعه نخاعی با درجه C یا D طبق معیار انجمن ضایعه نخاعی آمریکا، به صورت داوطلبانه شرکت کردند و حداقل یک سال از آسیب آنان می گذشت. نمونه گیری به صورت ساده و از بیمارستان ها و مراکز توانبخشی ضایعه نخاعی شهر تهران انجام شد. برای انجام این مداخله، بیمار در دستگاه حمایت وزن قرار گرفت و با استفاده از جلیقه و بالابر دستگاه، وزن بیمار تا جایی که زانوهای موقع فاز ایستایی راه رفتن خم نشوند و انگشتان پا موقع فاز آونگی به تردمیل کشیده نشوند، حمایت و تعلیق شد. سرعت تردمیل و میزان حمایت وزن در هر جلسه و بسته به شرایط بیمار تنظیم شد. برای همه بیماران، مداخله یکسان به مدت هشت هفته، سه روز در هفته و هر روز یک جلسه به مدت نیم ساعت انجام شد. موارد اندازه گیری شده شامل مقیاس تعادل برگ و پرسش نامه کیفیت زندگی ۳۶ سوالی بود. مقیاس تعادل برگ به صورت قبل و بعد از مداخله و همچنین هر دو هفته یک بار اندازه گیری شد. بیماران پرسش نامه کیفیت زندگی ۳۶ سوالی را قبل و بعد از انجام مداخله تکمیل کردند. نتیجه ارزیابی های هر فرد با خودش مقایسه شد. داده های مقیاس تعادل برگ با استفاده از آزمون تحلیل واریانس اندازه گیری مکرر شد و برای پرسش نامه کیفیت زندگی ۳۶ سوالی از آزمون تی دانشجویی وابسته به مورد، به کمک نسخه ۱۹ نرم افزار آماری SPSS تجزیه و تحلیل شد. یافته ها نتیجه ارزیابی ها نشان داد نمره

مقیاس تعادل برگ در همه مراحل ارزیابی به طور معناداری افزایش یافته است. بین مراحل مختلف ارزیابی به طور متوسط، بیشترین افزایش بین مرحله دوم و سوم ارزیابی بود ($P=0/008$) که به ترتیب بعد از دو و چهار هفته پس از اولین جلسه مداخله انجام شد. نمره های پرسش نامه کیفیت زندگی به طور کلی تغییر معناداری نداشت. بین ۸ نمونه اندازه گیری شده با این پرسش نامه، فقط «اختلال نقش به ...»

کلمات کلیدی:

Spinal cord injury, Gait training, Berg balance scale, ضایعه نخاعی, آموزش
راه رفتن روی تردمیل, مقیاس تعادل برگ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1849445>

